

ВЛАДИМИР ЈАГЛИЧИЋ

О СРБИЈИ

...Не бих ја о Србији. Шта бих имао рећи?
Сем да сам годинама грејао се крај пећи,
слушао крај казана каже из разних ратова,
бајке покојне бабе, цику пијаних сватова,
аброве сеоских снаша, сказ Солунаца наших –
то паметна човека може тек да уплаши.
...И зашто питаш мене? Зар нема из нашег атара –
људи далеко важнијих, на положају, с платама,
који ти могу одмах, без размишљања, рећи
све што и не сањамо о постиглој нас срећи,
о срећи која јесте, још више која није,
с нараслим оптимизмом европске утопије.
Србија? Нисам сигуран. Ал никад, гладан добрано,
од жениног пасуља, још, бољи нисам пробао,
и никад нису тако срећно бридела леђа
ко кад смо ја и отац спремали месојеђа.
Јесте од препеченице многе болела глава,
и орила се песма са свадби и са слава.
И јесте – да се гордиш, кад друге славе није –
прадеда у првом рату био члан дивизије –
ударне шумедијске, која је, прва!, онда –
по Степином признању! – пробила обруч фронта.
...И јест, у другом рату, стриц четово по Босни,
за шта у бајбокани скоро остави кости.
Шта могу о Србији? Што се сећању прохте –
да смо саборовали за благодане сред порте,

и чекало се кад ће радосно пушка пући,
када би младожења довео младу кући...
Можда сам у забити остао, на крајку,
али знам за Србију, за земљу, крв и мајку...
Србија је што вреди и глава да се даје,
а нико не зна тачно да дефинише шта је,
више је у светлосном, у бестежинском стању:
можда зато и нема земних граница за њу.
...Јест славило у земљи клијање влажно зрно
кад смрт би домаћина завила дом у црно,
и ћутала су поља кад би крочио у њих
човек, да хвата ваздух, може ли, плућа пуних,
и кад би помислио да смрт сав свет обручи,
осетио би – ланци спадају, пред пут кући.
Разумеш, скућени смо ту негде, и ти, и ја,
јер Србија је кућа, и кућа је Србија.
Толико. Знам да није згодно то да се пише.
Ал ја, од већ реченог, не знам веће, ни више.